

MdR, NOS Jazzgeschiedenis 479, tijdperk 1953-58, hoofdstuk 4, Charles Mingus aflevering 2. In de jaren vijftig deed de bassist/componist een aantal wat hij noemde 'workshops', in feite waren het min of meer degelijk georganiseerde concerten. Zo op 18 september '53 in de Putnam Central Club in Brooklyn, NYC, waar hij met pianist John Lewis en drummer Art Taylor als ritmesectie fungeerde bij een trombone kwartet. De bones zijn in solistische volgorde: Bebop-pionier Jay Jay Johnson, Benny Green die met Dizzy Gillespie en Charlie Parker speelde in de 1943-big band van Earl Hines, Kai Winding, een van de eersten die door J.J. Johnson beïnvloed werd, en Willie Dennis die via Elliott Lawrence en Claude Thornhill bij de Boppers terecht was gekomen. Dit is Jerome Kern's "Yesterdays", waarbij aan het begin Jay Jay Johnson een iets andere tempo-opvatting heeft dan de ritmesectie.

plaat 1

Jazz Workshop: Yesterdays (Jerome Kern)
2 - 10:48 - Jazz Selection JSLP 50.007

"Yesterdays" met achtereenvolgens op trombone Jay Jay Johnson, Benny Green, Kai Winding en Willie Dennis. John Lewis-piano, Charles Mingus-bas, Art Taylor-drums. In de Putnam Central Club, Brooklyn-NYC, 18 september 1953, muziek uitgebracht op het eigen platenmerk van Mingus: Debut. Dat geldt ook voor de volgende twee sessions in studios in NYC. Eerst twee stukken van 30 november 1953 toen Mingus en drummer Art Blakey speelden met de twintig dagen eerder 21 jaar geworden Canadese pianist Paul Bley. ~~Een~~ Een eigen stuk van hem met de weinig originele titel "Opus One".

plaat 2

Paul Bley Trio: Opus One (Paul Bley)
1/1 - 4:00 - Swing M 33.352

"Opus One" van pianist Paul Bley. Van zijn collega Horace Silver is dit "Split kick".

zelfde

Paul Bley Trio: Split kick (Horace Silver)
2/2 - 3:06 - idem

"Split kick" - Paul Bley-piano, Charles Mingus-bas, Art Blakey-drums, 30 november 1953 voor het Mingus-label Debut in NYC. Bley zou in de jaren zestig in de Avant Garde-beweging een tijd een prominente rol spelen. Tot slot Debut-opnamen met een groep geleid door de 31 jaar oude Detroit-trompettist-arrangeur-componist Thad Jones, de middelste van de drie fameuze broers, Hank Jones, pianist, de oudste, en Elvin Jones, de jongste, drummer, Hij zou korte tijd later via de Count Basie Band grote furor maken, speelde cornet en bugel, in deze tijd nog trompet. Frank ~~was hier de saxofoon, inderdaad broer Hank op, en Kenny Carter was hier de drummer. Van Brod Jones "Bite, Jitter"~~

Wess-tenorsaxofoon, inderdaad broer Hank op piano, Kenny Clarke was hier de drummer. Van Thad Jones: "Bitty ditty".

plaat 3

Thad Jones: Bitty ditty (Thad Jones)
2/1 - 4:53 - Swing M 33.354

"Bitty ditty", zoiets als 'een klein liedje', van Thad Jones. Ik heb het er deze keer eens niet van tevoren bij gezegd: maar u hebt kunnen horen dat er iets wezenlijks veranderde in het basspel van Charles Mingus. Tot nu toe was hij bezig met zijn eigen opvatting van de 'walking bass', letterlijk 'wandelende bas', een manier van spelen waar ~~Ellington's~~ Ellington's Jimmy Blanton alles mee te maken had, sinds de tweede helft van de jaren veertig vooral uitgewerkt door Ray Brown. D.w.z. 'in vieren' spelen, één noot op iedere tel van de vierkwarts maat, waarbij de noten, de lijn van die noten, accoord-vreemd mogen zijn: rustig wandelen met opeenvolgende hele of zelfs halve trappen naar het volgende accoord en een noot die daar in thuis hoort. Mingus was al vroeg binnen dat systeem in de hogere regionen van de bas bezig, mogelijk omdat hij begon als cellist, nu hoorden we hem niet zonder meer 'walking bass' spelen, maar grote sprongen maken, grote intervallen, figuren spelen ook, over de reguliere beat heen ^{en} glijders, ~~glissandi~~ glissandi. Zijn begeleidingen werden muzikaal spannender in de ritmesectie, de bas werd prominent, soms even meer een stem in het totaal dan puur de ritme-^{isene} harmonische functie daarvoor. Nu als afsluiting een stuk van Mingus, "Chazzanova".

zelfde

Thad Jones: Chazzanova (Charles Mingus)
2/2 - 3:41 - Idem

"Chazzanova" van bassist Charles Mingus, 11 augustus 1954 voor zijn eigen platenmerk Debut opgenomen in NYC met als leider trompettist Thad Jones. Frank Wess-tenorsaxofoon, Hank Jones-piano, Kenny Clarke-drums. Volgende keer, en dat is over twee weken, vrijdag 6 april, o.a. de eerste opnamen van het trombone-duo Jay Jay Johnson en Kai Winding. Dit was NOS Jazzgeschiedenis 479, MdR.

0 0 0 0 0

NA 1342 58
31:25
mont, av. 02.90